

SHARI LAPENA İSTENMEYEN KONUĞU

—
Polisiye
Gerilim
—

"Lapena, Agatha Christie'yi gururlandıracak bir sonu olan, sağlam bir 'katil kim' polisiyesi yazmış."

USA Today

İSTENMEYEN KONUK

Orijinal adı: An Unwanted Guest

© 2018, 1742145 Ontario Limited

Yazan: Shari Lapena

İngilizceden çeviren: Gamze Bulut

Yayına hazırlayan: Burcu Oğuz

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Nisan 2022 / ISBN 978-625-8380-11-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

İstenmeyen Konuk

Shari Lapena

Çeviren: Gamze Bulut

Anneme...

Cuma, 16.45

Catskill Dağları'na çıkan yol, ilerledikçe ani ve keskin virajlar alıyor. Sanki medeniyetten uzaklaştıkça yol da giderek belirsizleşiyor. Etraf kararmaya, hava bozmaya başlıyor. Hudson Nehri bir belirip bir gözden kayboluyor. Yolun iki yanında yükselen ormanın sinsi bir havası var, sanki insanı bir lokmada yutuverecekmiş gibi. Peri masallarından çıkma bir orman bu. Öte yandan ağır ağır yağar kar, manzaraya bir kartpostal cazibesi katıyor.

Gwen Delaney direksiyonu sıkıca kavramış, gözlerini kısarak ön camdan karşıya bakıyor. Kartpostal resimlerinden çok kasvetli peri masallarını seven biri Gwen. Güneş batıyor, birazdan karanlık çökecek. Kar yağarken araba kullanmak daha zor, daha yorucu. Kar taneleri cama öyle yoğun yağıyor ki Gwen kendini bir video oyununa hapsolmuş gibi hissediyor. Yol da kesinlikle giderek daha kayganlaşıyor. Küçük Fiat'ın sağlam lastiklerine şükrediyor. Etraf beyaz bir karaltıya dönüşmeye başladı; nerede yolun bitip nerede uçurumun başladığını kestirmek zor. Otele vardıklarında çok mutlu olacak. Biraz daha az تنها bir otel seçmediklerine pişman olmaya başlıyor şimdi; bu otel her yerden kilometrelerce uzakta.

Yolcu koltuğunda Riley Shuter, gerginlikten iki büklüm olmuş, sessizce oturuyor; huzursuzluğunu hissetmemek mümkün değil. Sırf küçük bir arabada onunla yan yana olmaktan bile tedirgin olan Gwen, onu buraya getirmekle hata etmediğini umuyor.

Bu küçük gezinin tek amacı, diye düşünüyor Gwen, Riley'nin biraz rahatlamasını, aklını dağıtmasını sağlamak. Dudağını ısıtırıp

önündeki yolu görmek için dikkat kesiliyor. Doğma büyüme şehir kızı olan Gwen kırsalda araba kullanmaya alışkın değil. Buralarda hava çok karanlık. Artık tedirginliğe kapılmaya başlıyor; yolculuk planlandığından uzun sürdü. Yol üstündeki o küçük şirin antika-cıda kahve molası vermemeliydiler.

Bu hafta sonu gezisini önerirken, Riley'ye hayatının altüst olduğunu hatırlatacak hiçbir şey olmadan huzur içinde birlikte vakit geçirme fırsatından ve biraz hava değişikliğinden başka bir beklentisi yoktu. Naif bir düşünceydi belki de.

Gwen'in de kendi dertleri var; onun da sırtında uzun zaman öncesinden kalma, gittiği her yere taşıdığı bir yükü var. Ama en azından bu hafta sonu için yükünü ardında bırakmaya kararlı. Kırsalın derinliklerinde küçük bir lüks otel, güzel yemekler, internet-sizlik, el değmemiş doğa; ikisinin de tam ihtiyaç duyduğu şey bu.

Riley arabanın camından tedirgin bir şekilde dışarıyı izliyor. Karanlık ormana bakarken, her an birilerinin arabalarının önüne atlayıp elini kolunu sallayarak onları durdurduğunu düşünmeye çalışıyor. Şişme montunun ceplerinde ellerini sımsıkı yumuyor. Kendine artık Afganistan'da olmadığını hatırlatıyor. Artık evinde, New York'ta. Burada başına kötü bir şey gelmez.

Kariyeri Riley'yi değiştirdi. Gördüklerinden sonra artık o kadar başka biri ki o bile kendini tanımakta zorlanıyor. Gwen'e kaçamak bir bakış atıyor. Bir zamanlar yakınlardı. Şimdi ise onunla kırsaldaki bu ıssız otele gelmeyi neden kabul ettiğini bile kestiremiyor. Dağa çıkan kaygan ve virajlı yoldan gözünü ayırmayan Gwen'i izliyor. Birden "İyi misin sen?" diye soruyor.

"Ben mi?" diyor Gwen. "Evet, iyiyim. Birazdan varırız, herhalde."

İkisi de NYU'da, gazetecilik bölümündeyken Gwen istikrarlı ve pragmatik olandı. Riley ise hırslıydı; olayların göbeğinde olmak istiyordu. Gwen'inse hiçbir zaman maceraya atılmak gibi bir isteği olmamıştı. Her zaman kitapları ve sessizliği tercih ederdi. Mezun olduktan sonra gazetelerde iyi bir iş bulamayınca hiç vakit kaybetmeden becerilerini kurumsal iletişim alanında değerlendirdi, görünüşe bakılırsa da bir gün bile pişman olmadı. Riley ise

soluğu savaş bölgelerinde aldı. Uzun bir süre boyunca da aklını başında tutmayı başardı.

Neden böyle yapıyor? Neden olanları düşünüp duruyor? Dağılmaya başladığını hissediyor. Öğrendiği gibi daha yavaş nefes almaya çalışıyor. Görüntülerin zihnine yeniden hücum edip onu ele geçirmelerini engellemeye çabalıyor.

David Paley arabasını otelin sağ tarafındaki, kardan temizlenmiş park yerine çekiyor. Arabadan inip bacaklarını esnetiyor. New York'tan buraya, hava koşulları yüzünden tahmininden uzun süren yolculuk sırasında kaskatı kesilen kasları artık o kadar da genç olmadığını hatırlatıyor ona. Şiddetli yağın altında bir an için durup Mitchell's Inn adlı butik otele bakıyor, ardından Mercedes'inin arka koltuğundan küçük valizini alıyor.

Etrafı ormanla çevrili, kırmızı tuğladan üç katlı bina, kıvrımlı saçak süslemeleriyle çok zarif görünüyor. Küçük otelin ön tarafı, bütün görkemi biriken karın altında kalmış bahçe manzarasına bakıyor. Binanın yakınlarındaki her mevsim yeşil kalan ağaçlar ile yapraklarını döküp beyazlar donanmış yaşlı ağaçlar sanki ağır ağır otelin üstüne kapanıyor. Ön tarafta, bahçenin ortasındaki kocaman ağacın kalın dalları dört bir yana uzanıyor. Her yer saf, boşu beyaz bir karla kaplı. Huzurlu, sessiz sakin bir yere benziyor burası. David omuzlarının gevşemeye başladığını hissediyor.

Binanın üç katı da nizami aralıklı kocaman diktörtgen pencerele çevrili. Geniş basamaklar otelin ahşap verandasına çıkıyor, çift kanatlı ön kapıyı da yeşil yapraklı çelenkler süslüyor. Hava henüz tamamen kararmadığı halde kapının iki yanındaki lambalar yanıyor. Zemin kattaki pencerelerden dışarıya sızan yumuşak sarı ışık binaya sıcak ve samimi bir hava katıyor. Kar taneleri usul usul saçlarına konup dudaklarını gıdıklarken David öylece durup günün –ve haftaların ve yılların– stresinden arınmaya çalışıyor. İçeri girerken sanki daha önceki, daha nazik ve daha masum bir zamana adım atıyormuş gibi hissediyor.

Önündeki kırk sekiz saat boyunca işi düşünmemeye çalışacak. Ne kadar meşgul olursa olsun herkesin, alanının önde gelen sa-

vunma avukatlarının bile –belki de özellikle onların– ara sıra stres atması gerek. Bütün bir hafta sonu şöyle dursun, nadiren dinlenecek beş dakika bulabiliyor David. Keyfini çıkarmaya kararlı.

Cuma, 17.00

Lauren Day gözücuyla yanındaki adama, Ian Beeton'a bakıyor. Ian oldukça çetin koşullar altında arabasını öyle ustalıklarla sürüyor ki dışarıdan sanki çocuk oyuncakmış gibi görünüyor. İnsanın içini eriten bir gülümsemesi var Ian'ın ve şimdi gülümseyen yüzünü ona çeviriyor. Lauren da gülümsüyor. Aynı zamanda yakışıklı, uzun ince bir adam Ian ama Lauren'a çekici gelen en başta o gülümsemesi, ona cazibe katan o kayıtsız havasıydı. Lauren çantasını karıştırıp rujunu arıyor. Bulup yüzünü aydınlatan hoş kırmızı tonu çıkarıyor ve önündeki güneşliğin aynasına bakarak dikkatle dudaklarına sürüyor. Araba hafifçe yalpalayınca duruyor ama Ian arabayı hünlerle yeniden dümdüz sürmeyi başarıyor. Şimdi daha dik virajlar alan yolda çekiş gücü zayıfladıkça araba daha fazla yalpalıyor.

"Yol kayganlaşmaya başladı" diyor Lauren.

"Sorum yok. Üstesinden gelemeyeceğim şey değil" diyen Ian dönüp ona sırtıyor. Lauren da gülümsüyor; Ian'ın bu özgüvenini de seviyor.

"Hop... o da neydi?" diyor Lauren birdenbire. Önlerinde, sağ tarafta büyükçe bir karaltı var. Günün kasvetli karanlığına şiddetli kar yağışı eklenince etrafı görmek çok zor ama sanki yoldan çıkıp çukura saplanmış bir araba var orada.

Aracın yanından geçerken Lauren pencereden dikkatle bakıyor. Bu sırada Ian duracak bir yer arıyor. "Sanırım arabada biri var" diyor Lauren.

"Neden dörtlü flaşörlerini yakmamışlar?" diye mırıldanıyor Ian. O araba gibi yoldan çıkmamaya dikkat ederek yavaş yavaş kenara çekiyor. Lauren arabanın sıcaklığından çıkıp bembeyaz karın içine dalıyor, anında botlarının içine dolan kar yüzünden bilekleri zonkluyor. Ian'ın da arabadan çıkıp kapıyı çarptığını duyuyor.

"Hey!" diye sesleniyor Lauren, aşağıdaki arabaya doğru. Şoför kapısı yavaşça açılıyor.

Dikkatle, kaya kaya yokuştan inerken engebeli zeminde dengesini bulmakta zorlanıyor. Arabaya uzanıp sol eliyle kapıya tutunarak ön koltuğa bakıyor. “İyi misiniz?” diye soruyor.

Arabayı kullanan onun yaşlarında, otuzlarında bir kadın. Biraz sarsılmış bir hali var ama arabanın ön camı çatlamamış, kadının emniyet kemeri de bağlı. Lauren, kadının yanına, yolcu koltuğunda oturan kadına bakıyor. Yüzü solgun ve terleyen kadın, Lauren’ın farkında bile değilmiş gibi doğruca karşıya bakıyor. Korkunç bir şok geçirmiş gibi görünüyor.

Arabayı kullanan kadın çabucak arkadaşına göz attıktan sonra minnetle Lauren’a dönüyor. “Evet, iyiyiz. Bir iki dakika önce yoldan çıktık. Ne yapacağımızı düşünüyorduk. Şansımız varmış ki siz geldiniz.”

Lauren, Ian’ın da gelip arkasında durduğunu hissediyor. Ian, Lauren’ın omzunun üzerinden arabadaki iki kadına bakıyor. “Görünüşe bakılırsa size bir çekici gerekecek” diyor, yüzünde o büyüleyici gülümsemesiyle.

“Harika” diyor arabayı kullanan kadın.

Lauren, “Nereye gidiyordunuz?” diye soruyor.

“Mitchell’s Inn” diye yanıtlıyor kadın.

“Ah, şansa bakın” diyor Ian, “biz de oraya gidiyoruz. Gerçi buralarda başka pek bir şey olduğunu da sanmıyorum. İsterseniz bizimle gelin, otele varınca arabanızı almaları için çekici çağırırsınız?”

Kadın rahatlayıp gülümseyerek başını sallıyor. Kurtarıldıklarına ne kadar sevindiği yüzünden okunuyor. Lauren kadına hak veriyor; insan buralarda bir başına donarak ölebilir. Ama yolcu koltuğundaki kadın sanki kendi dünyasına dalıp gitmiş, hiç tepki vermiyor.

“Bavulunuz var mı?” diye soruyor Lauren.

“Evet, bagajda.” Arabayı kullanan kadın inip karın içinde güçbe-la aracın arkasına doğru ilerliyor. Yolcu koltuğundaki kadın da şimdiki kendine gelmiş; o da arabadan inip o sırada bagajı açmakta olan kadının yanına gidiyor. İki kişi de bagajdan küçük birer valiz alıyor.

Ian üç kadına da yukarı çıkmaları için elini uzatıyor. Yola çıkmak yardım alarak bile zor.

“Çok teşekkürler” diyor arabayı kullanan kadın. “Adım Gwen, bu da Riley.”

“Ben Lauren, o da Ian” diyor Lauren. “Hadi arabaya binelim. Hava buz gibi.” Tek kelime etmeyen Riley adlı kadına kaçamak bir bakış atıyor. Neyi olduğunu merak ediyor. Bu kadında kesinlikle bir tuhaflık var gibi gözüküyor.

Cuma, 17.00

Beverly Sullivan, küçük valizini ayağının dibine bırakıp odaya göz gezdiriyor. Oda mükemmel, tıpkı broşürdeki gibi. Pek alışık olmadığı türden, eski moda bir lüksü olan odada gezinip eşyalara dokunuyor. Antika, büyük çift kişilik yatağın üzeri tepe tepe yastık dolu. Oyma ahşap gardırop göz alıcı güzellikte, kalın Şark halısıysa bir servete mal olmuş olmalı. Beverly otelin ön tarafına bakan pencerelere doğru gidiyor. Kar yağışıyla her şey tarifsiz bir güzelliğe bürünmüş. Yeni yağan kar her zamanki gibi Beverly'ye umut veriyor.

Pencerelerden uzaklaşıp odanın pırıl pırıl bembeyaz mermer kaplı geniş banyosuna, yumuşacık beyaz havlularına göz atıyor. Makyaj masasının süslemeli aynasında şöyle bir kendine bakıyor. Ardından oturduğu yatağın üstünde rahatına bakarken kocasının neden hâlâ odaya çıkamadığını merak etmeye başlıyor. Henry kros kayağı ve kim bilir başka ne hakkında bilgi almak için resepsiyonda kalmış, Beverly odaya tek başına çıkmıştı. Kocasını beklememesi için ısrar etmişti ama Beverly'ye kalsa, o kayak ekipmanları hakkında konuşurken lobideki şömine etrafına yerleştirilmiş koyu mavi kadifeden koltuklara ya da kanepelere oturup seve seve beklerdi. Ama bunu sorun etmek istememişti. Beverly hayal kırıklığına kapılmamaya çalışıyor; kocasının rahatlamaya başlaması biraz zaman alacak. Ne var ki Beverly'nin tek istediği baş başa kalıp biraz sakinlemekken, belli ki kocası hafta sonlarını aktivitelerle doldurmaya kararlı. Neredeyse onunla baş başa kalmaktan kaçınıyor; sanki orada olmak bile istemiyor.

Beverly evliliğinin... sıkıntıda olduğunun farkında. Tam olarak tehlikede olduğunu düşünmüyor ama çaba gerektiriyor. Birbirlerinden uzaklaştılar, birbirlerinin kıymetini bilmez oldular. Kendisi de sorumlu bundan. Modern bir evlilik, üzerine çöken bunca ağırlığın altından nasıl sağ çıkabilir ki? Çok fazla aşinalığın, fatura ödemek ve çocuk yetiştirmekle geçen ev yaşantısının boğuculuğunun ağırlığı bu. Tam zamanlı işlerde çalışmanın ve her zaman yapılacak bir sürü şey olmasının ağırlığı. Beverly kırsalda, ıssız bir yerdeki güzel bir otelde bir hafta sonunun pek bir şey değiştireceğinden emin değil ama bu yönde bir adım olabilir hiç değilse. Evde kalsalar kesinlikle atamayacakları bir adım. Yeniden bağ kurmak, birbirlerinin hoşlarına giden yanlarını hatırlamak için bir fırsata çok ihtiyaçları vardı. Ergenlik çağında, asık suratlı, kavgacı, sürekli ilgi bekleyen, bütün enerjilerini emen çocuklardan uzakta. Beverly içini çekip iki büklüm oluyor. Keşke çocuklar konusunda bu kadar kavga etmeseler. Burada dikkatleri dağılmadan, o kesintisiz, yorucu ve gizli tedirginlik olmadan konuşabileceklerini umuyor.

Hafif bir huzursuzluğa kapılarak hafta sonunun nasıl geçeceğini, eve dönerlerken bir şeylerin değişmiş olup olmayacağını merak ediyor.

Henry Sullivan lobide, ana merdivenin sol tarafındaki resepsiyonun yakınlarında oyalanıyor. Şöminede yanan odunların kokusu ona küçüklüğündeki Noel'leri hatırlatıyor. Civardaki restoran ve turistik yerleri tanıtan parlak broşürlere bakıyor. Öte yandan "civar" burası için biraz iddali bir ifade; burada her şeye çok uzaktalar. Ne yazık ki yoğun kar yağışı pek bir yere gitmeye de müsaade etmeyecek gibi görünüyor ama resepsiyondaki adam yarın kar makinelerinin çalışacağını ve yolların açılacağını söylüyor. Henry pantolon cebinden cep telefonunu çıkarıyor. Burada telefon çekmiyor; bunu hiç beklemiyordu. Beverly bundan bahsetmemiştir. Bu durum biraz canını sıkıyor.

Belki de duyduğu suçluluk duygusu dışında, bu hafta sonu gezisine gelmeyi neden kabul ettiğini bilemiyor. Şimdiden geldiğine

pişman; tek istediği eve gitmek. Bir an için arabasına dönüp karısını burada bırakıp gittiği, zararsız bir fanteziye kaptırıyor kendini. Karısı gittiğini anlayana kadar ne kadar zaman geçirdi? Anlayınca ne yapardı? Henry çabucak zihninden silip atıyor bu fanteziyi.

Karısı son zamanlarda giderek daha mutsuz görünüyor ama içinden tek sebebinin kendisi olmadığını söylüyor Henry. Çocuklar da sebep. İşi de. Yaklaşan orta yaşı. Kalınlaşan beli. Her şey. Ama bir insan bir başkasının mutluluğundan sorumlu olamaz. Kendi mutluluğundan Beverly sorumlu. Onu Henry mutlu edemez.

Yine de o kadar basit olmadığını biliyor; aptal değil. Bir zamanlar karısını seviyordu. Çocuklarının annesi o. Artık sevmiyor, hepsi bu. Bu konuda ne yapacağını ise bilemiyor.

Dana Hart, kapının ağzında Stuart Weitzman marka botlarındaki karı silkeliyor ve beğeniyle lobiyi inceliyor. Gözüne ilk çarpan, ortadaki ana merdiven. Koyu renk cilalı ahşap tirabzan babası ve tirabzanlar zarif oyma süslemelerle bezeli. Geniş basamakları koyu renk, çiçek desenli kalın bir halı kaplıyor. Halıyı sabitleyen pirinç tutucular ışıldıyor. Oldukça etkileyici bir manzara ki bugünlerde Dana öyle kolay kolay bir şeyden etkilenmiyor. Merdiven ona *Rüzgâr Gibi Geçti'*deki Scarlett O'Hara'yı ya da *Sunset Bulvarı'*ndaki Norma Desmond'ı anımsatıyor. En güzel gece elbiseni giyip caka satacağın bir merdiven, diye düşünüyor. *Yakın çekim için hazırım.* Ne yazık ki yanında hiç gece elbisesi getirmede. Böyle olağanüstü güzellikte bir merdivenin boşa gitmesi ne yazık, diye geçiriyor içinden. Sonra lobinin sol tarafındaki şömine dikkatini çekiyor. Şöminenin etrafına da bazıları koyu mavi kadife bazıları koyu kahverengi deri kaplı, rahat görünümlü koltuk ve kanepeler ile üzerlerinde abajurlarıyla küçük birkaç sehpa yerleştirilmiş. Duvarlar zeminden yarısına kadar koyu renk ahşap lambri kaplı. Koyu parke döşeli zemini kısmen kaplayan olağanüstü güzellikteki İran halısı bütün odaya hem sıcak hem lüks bir hava katıyor; tam Dana'nın zevkine göre. Tepede bir avize asılı. Yanan odunun kokusu, Matthewların kır evinde geçen mutlu günleri hatırlatıyor. Derin bir nefes alıp gülümsüyor. Çok mutlu bir kadın o. Kısa süre

önce nişanlanmış ve şimdi de evleneceği adamla bir hafta sonu tatiline çıkmış. Matthew'nun bulduğu bu güzel otel dahil her şey olağanüstü.

Matthew onu otelin kapısında bırakıp arabayı park etmeye gitti. Birazdan valizleriyle çıkıp gelecek. Dana lobiye girip şöminenin yanından geçerek merdivenin solundaki eski moda resepsiyona doğru ilerliyor. Buradaki her şey yılların ve kaliteli mobilya cılasının verdiği güzellikle ışıltıyor. Resepsiyonda genç bir adam, önünde de, resepsiyona yaslanmış, broşürleri karıştıran yaşı daha geçkin biri –belli ki bir otel misafiri– duruyor. Adam Dana'yı fark edince başını kaldırıp bakıyor. Bir an gözlerinin içine bakıyor, ardından yüzünde mahcup bir gülümsemeyle bakışlarını çeviriyor. Dana buna alışkın. Erkekler üzerinde böyle bir etkisi oluyor genellikle. Onu gördüklerinde bir an için gözlerine inanamıyorlar sanki; Dana'nın elinde değil.

Resepsiyondaki genç adam belli etmemeye çalışarak dönüp bir daha bakıyor ama belli oluyor. Buna da alışkın Dana.

“Ben Dana Hart. Nişanlığımın adına bir rezervasyonumuz vardı, Matthew Hutchinson?”

“Evet, tabii” diyor genç adam hiç renk vermeden, kayıtlarına bakarak. Misafir kayıtları için bilgisayar yerine eski otel kayıt defterlerinden kullandıkları –ne ilginç– Dana'nın dikkatini çekiyor. Resepsiyonun arkasındaki duvarda oda anahtarlarının bulunduğu küçük ahşap çekmeceler var. “201 No'lu oda sizin. İkinci katta, sağ tarafta” diyor genç adam.

Arkasında kalan kapı açılıp içeri soğuk hava hücum edince Dana dönüp bakıyor; Matthew iki elinde birer çanta, paltosu ve koyu renk saçlarındaki kar taneleriyle içeri giriyor. Yanına geldiğinde Dana omuzlarındaki karı silkeliyor; bu küçük sahiplenici jestleri yapmak hoşuna gidiyor.

Resepsiyondaki genç adam gülümseyip, ağır pirinç anahtarı uzatarak, “Mitchell's Inn'e hoş geldiniz” diyor. Dana, genç adamın ne kadar çekici olduğunu şimdi fark ediyor. “Akşam yemeği saat yedi ile dokuz arasında, yemek salonunda veriliyor. Öncesinde de lobide içki servisimiz var. Keyifli konaklamalar dilerim.”

“Teşekkürler, eminim keyifli olur” diyor nişanlısı, Dana’ya imalı bir bakış atarak. Dana ise kusursuz kaşlarını kaldırarak başkalarının yanında uslu durmasını söylüyor.

Matthew tekrar valizleri alıp Dana’nın peşinden geniş basamakları çıkıyor. Otelde asansör olmadığını fark ediyor. Küçük bir otel burası. Matthew burayı özellikle seçti. Düğün çılgınlığı başlamadan önce sessiz sakin bir yerde Dana’yla baş başa vakit geçirmek istiyordu. Ona kalsa bütün bu düğün işine hiç kalkışmazlardı. Keşke gidip Karayipler’de, şöyle olağanüstü bir manzaraya karşı evlenebilselerdi. Ama New England’da büyük bir servetin vârisi olunca düğünden kaçamıyordu insan. Öyle bir şey annesini ve teyzelerini kahrederdi, Matthew’nun da buna hiç niyeti yoktu. Ayrıca biliyordu ki, her ne kadar bazen düğün planları, randevular, böyle bir düğünün milyonlarca küçük detayı yüzünden boğulduğu olsa da Dana aslında bu işe bayılıyordu. Ne var ki son zamanlarda duygusal patlamalara daha kolay teslim olmaya başlamıştı. Bu küçük mola, bahar düğünlerinin son hazırlıklarından önce ikisine de iyi gelecekti.

Kalın halı ayak seslerini yutuyor, ikinci kata çıkıp koridorda birkaç adım ötedeki 201 No’lu odaya giderlerken neredeyse çıt çıkmıyor. Kapının üzerinde oval biçimli, oda numarasının işlendiği pirinç bir plaketa, bir de eski moda anahtar deliği var.

Matthew kilidi çevirip kapıyı açıyor. “Önden buyurun.”

Dana içeri giriyor ve beğeniyle gülümsüyor. “Çok güzelmiş” diyor. Matthew içeri girip kapıyı arkalarından kapatırken Dana yüzünü ona dönüyor.

Matthew kollarını etrafına dolayıp, “*Sensin çok güzel olan*” diyor ve onu öpüyor. Dana bir süre sonra onu cilveli cilveli ittiriyor.

Paltosunu çıkarıyor. Matthew da kendi paltosunu çıkarıp ikisini gardıroba asıyor. Birlikte odayı inceliyorlar. Yatak, elbette, büyük, çift kişilik, ayrıca nevresim ve çarşafın da birinci kalite olduğu Matthew’nun dikkatini çekiyor. Yastıkların üzerinde alüminyum folyoya sarılı çikolatalar var. Küvet belli ki iki kişi için tasarlanmış; kapının yanındaki küçük masada üzerindeki buz kova-sında bir şişe şampanya ile hoş geldiniz notu duruyor. Pencereler,

dalları kar yüklenmiş ağaçların bulunduğu geniş ön bahçeye ve anayola doğru kıvrılan, şimdi karın hızla örttüğü garaj yoluna bakıyor. Bahçenin yan tarafındaki park yerinde beş altı araba duruyor. Âşıklar yan yana durup pencereden dışarı bakıyor.

“Burası balayı suiti” diyor Matthew, “henüz anlamadıysan.”

“Uğursuzluk getirmez mi bu?” diye soruyor Dana. “Aslında balayımız değilken balayı suitini tutmak?”

“Hiç sanmam.” Bir arabanın cesurca garaj yolundan yukarı çıkıp ağır ağır park yerine girişini izliyorlar. Arabadan dört kişi iniyor. Üç kadın ile bir adam. Matthew, Dana’nın boynuna sokulup, “Akşam yemeğinden önce biraz kestirmeye ne dersin?” diyor.

Ian Beeton lobide şöminenin yanındaki koltuklardan birine otururken, Lauren resepsiyonda kayıt yaptırıp oda anahtarlarını alıyor. Ian barın yerini merak ediyor; bir içki hiç fena olmazdı. Lobinin sağ tarafındaki yemek salonunun açık duran cam kapılarından yemek için hazırlanmış beyaz örtülü masaları görebiliyor. Oldukça hoş bir yer burası. Görünüşe bakılırsa bir sürü küçük oda, koridor ve cumbadan oluşmuş, tamamen verimlilik ve misafirleri müdavim etme amaçlarına hizmet edecek şekilde inşa edilmiş tipik bir modern otel gibi değil.

Ian dikkatini yeniden kurtardığı iki kadına veriyor. Arabayı kullanan Gwen o sırada odalarının anahtarını alıyor. Belli ki iki kadın aynı odada kalıyor. Kadınlar birlikte merdivenden çıkarken arkalarından bakan Ian düşüncelere dalıyor.

Lauren yanına gelip elini uzatıyor. “Yukarı çıkmaya hazır mısınız?”

“Olur.”

“Akşam yemeği saat yedi ile dokuz arasında, yemek salonundaymış ama burada kokteyl içebiliyoruz” diyor Lauren.

“Güzel. Ne duruyoruz öyleyse?”

“Odamız üçüncü katta.”

Ian kalkıp valizleri alıyor, Lauren’ın peşinden merdiveni çıkıyor. Otel çok ıssız görünüyor. Belki kar yağışı ya da kalın halı veya yumuşak aydınlatmanın etkisidir ama bütün sesler kısılmış, boğulmuş gibi geliyor.

KİM YAŞAYACAK, KİM ÖLECEK?

New York Times çöksatamı *Yan Evin Sırrı* romanının yazarı
Shari Lapena'dan çağdaş bir Agatha Christie macerası...

Sıcacık, şık bir dağ otelinde mükemmel bir hafta sonu kaçamağına gelen konukları tatsız sürprizler bekliyor. Hava gittikçe kötüleşiyor, fırtınadan elektrikler kesiliyor ve konukların dış dünyayla tüm bağlantıları kopuyor. Ama kimse konuklardan birinin ölü bulunmasını beklemiyor! Karla kaplı bu cennette biri veya birileri teker teker konukları avlıyor. Pansiyonda kalıp fırtınayı atlatmayı ummaktan başka çare yok...

"Bu kitap bir kez daha Shari Lapena'nın insan yüreğinin karanlığını kabul ederek akıllı karakterler yaratma yeteneğini gösteriyor. Mükemmel koreografide bir ölüm dansı."

—*The Mail on Sunday*

Shari Lapena, Kanada'da doğdu. Roman yazmaya başlamadan önce avukatlık ve İngilizce öğretmenliği yaptı.

Çeviren: Gamze Bulut

